

с венци, а на нея, със скъп блестящ сандък, пътуваше покойният за вечността. След колесницата се редеше безкрайната върволица от официални лица, от важни и високопоставени личности, от приятели и почитатели, организации, облечени в креп знамена, и много още безимен и безличен народ, дошъл да отдаде последна почит на видния покойник и да го изпрати до вечното му жилище.

В шествието един до друг вървят унили и сучающи тримата приятели: Поров, Зигзаков и Поклоников, също известни личности, важни лица и висши чиновници по финансовите учреждения. Вървят и мълчат. Макар че и на тримата им се иска да влезат в разговор, но някак не върви. Казаха, каквото трябваше да се каже по адрес на покойния, и свършиха.

Пък времето душно. Прижижа на дъжд. Часът минава дванадесет. И тримата приятели се чувствуват гладни. Точно по това време те редовно се събираха в аперитива „Пъдпъдък“. Това дълго погребение наруши традицията им и малко каточе ги озлоби към покойния.

Зигзагов, тлъст и тежък човек, се умори и изпоти. Той извади кърпичката си, избриса потта от лицето си и почна да си маха пред носа за хлад.

— Ужасно, — ужасно! Ще се пукне човек от горещина. С какво удоволствие бих изпил една бира...